

ԵՂԻԱ ՏԷՄԻՐՃԻՊԱՇԵԱՆԷՆ

ԱՆՏԻՊ ՔԵՐԹՈՒԱԾ ՄԸ

Հետեւեալ քերթուածը, որ մեծանուն գրագէտին ամենէն ինքնատիպ էջերէն մին է, 1895ին հեղինակին կողմէ ղրկուած էր Պոլսոյ Ծաղիկ երկշարաթաթերթի տնօրէնին, նամակով մը ուր կ'ըսէր, Նարեկացւոյ նուիրուած յօդուածին մէջ իր անունը հայ մեծ միատիքականին ու Վերլէնի անուններուն հետ յիշուած ըլլալուն առթիւ, թէ ինքն ալ իր *Sagesse*ր գրելու Վրայ էր: Արդարեւ եղիա, որ երկար

Ն. ՏԷՄԻՐՃԻՊԱՇԵԱՆ

ատեն նիւթապաշտ իմաստասիրութեան հետեւող մը եղած էր, իր կեանքի վերջին շրջանին հաւատացեալ մը, նոյն խել միատիքական մը դարձած էր եւ այդ ոգով արտադրած էր քաղմաթիւ արծակ ու ոտանաւոր էջեր որոնց շատ քիչերը հրատարակուած են: Ո՛ւր մնացած են արդեօք այդ թանկագին ձեռագիրները:

Ծ. Խ.

* * *

ՀՐԱՅՐՔ ՄՈՒԹԻՆ

Ա.

Ծածկուելու տեղ մ'ախտագին
Զիս ասեցալ քաւ արգելոյն.
Բռնաւոր պէտք, սէր կարողին
Կր զգալ սիրտն իմ առ մո՛ւր, յո՛ւր բոյն:

Արգանդին մէջ մղձկեալ սրտան,
Մարդն որ ի խոր իջաւ վիրապ.
Մանաւանդ ա՛յն՝ որ գերեզման,
Կր հախանձի՛մ անոնց, Վշտա՛սպ:

Զր ծրնած՝ մօրս քսի. «Միշտ հո՛ւս»,
Եւ առ Աստուած յանախ. «Ա՛լ հո՛ն».
Արգանդն, աւա՛ղ, բացուեցաւ, փո՛ս,
Գերեզմանին չր՝ բացուի՛ր փոսն...:

Արգանդն կռակա երբ դարձուցի,
Արփաւոր դեմք մը տեսայ.
Ա՛հ, չեմ ուզեր ինձ գրացի՛.
Բայց քե սե՛ւ խաչդ, երկնից փնտա՛յ:

Կուսնի գիւեր ամեն անգամ
Տափակ գրեայ չփնտղ Մոսան.
Վրսեմացաւ ալն զամ բզգամ,
Ազաւ՛ւք ծովափն երբոր եկան:

Բ.

Անձա՛ւ մ'ըլլար բրնակաւաւն,
Ինձ բնանի՛ք՝ ցաւո՛ս չըզկուսն,
Յաղք բոյն մ'անգեղց՝ առաջի դրան,
Միշտ սե՛ւ հողին մած՝ իմ ծրեզուսն:

Ծովեզերին՝ գերեզմանին
Մեջեղ անձաւ մը խո՛ւր ու մո՛ւր.
Ու սփնտրիւն որոհին
Աղկիկիկ գեղօնի անգուր: